

Judi tüdruf julgeste, „olge murretä! minna ollen Juda rahva lops ja ei sō mitte sea-libba!”

Üks mees, felle käest olli warrastud, kaebas sedda kohto, agga ei sanud öigust. Üks kohtomees olli õige ja targa arruga, agga kaks ollid head „Ja” wenda, kes lajji wina eest öigust andsid. Kui kaebaja kohtust ärra tulli, juhtus üks sobber temma waeto tullemaga füüs, kuida luggo jänud ja immetles, et ta öigust ei olle sanud. Kaebaja kostis: „Kuid a woižin ma sadda kohtomebbe käest öigust sada?” — „Sadda kohtomeest?” füüs sobber. — „Mõh muidogi olli neid umbest sadda”, kostis kaebaja ja ütles: „Üks ja kaks nulli (100) on sadda.”

Ühte piddas kohto-kullits,

Rahte muido tühjakse nullits,

Mis, kui need on numbri ees,

Viget arro pelle sees.

Üks tallomees sowis hea melega teäda, kuidas se viin mekkib, mis moisa herra joob ja pallus toa-poisi, et se piddi mekkida ondma. Pois, kes naljakas mees, viis tallomeest keldrise ja andis õllellaži täie poem ölli, ütteldes: „Ja

nobbeste, et seddogi ei näiks!” — Mees wiškas ölli turko. — „Mõh?” füüs pois, „mis maggo felle winal on?” — „Hea muido tül, agga wägga raswane.”

Arst: Rule Andres, kas sinno haige naene on selle woižima ärka sõnud, kuida minna sedda käskisin?”

„Ei olle!” kostis mees, „se olli temmale wägga hoppo, sest wotsin lätte ja jöin isse ärra: Meie olleme jo üks lu ja libba!”

Abbi-ello armastus.

Andrus: Kuidas käesit käib, Juhhan, kas se on töösi, et sinno naene Liso raekesti haige on ja surma olle karta?

Juhhan: Nimmetamatta suur on minno häddä, kui olleks nugga kurtus. Liso kardab, et ta peab surrema; minna kardan — temma saab parremaks!

Ühel fulmal päwal seisit sure-tüski peälük soja abjo tagga ja seendas omma selga. Teise rüggemendi peälük aetus temma ette ja ütles